

Respect pentru oameni și cărti *White Hot Kiss*

Jennifer L. Armentrout

Copyright © 2014 Jennifer L. Armentrout

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă. Ediție publicată prin
înțelegere cu Harlequin Books S.A. Aceasta este o operă de ficțiune.

Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul
imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare
cu persoane reale, în viață sau decedate, companii, evenimente
sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,

București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

www.litera.ro

Ne puteți vizita pe

Mai fierbinte ca focul

Jennifer L. Armentrout

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Ana Dragomirescu

Editor: Vidrașcu și fiili

Redactor: Gabriela Trăsculescu

Corector: Emilia Achim

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARMENTROUT, JENNIFER L.

Mai fierbinte ca focul/ Jennifer L. Armentrout;
trad.: Ana Dragomirescu – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3916-5

I. Armentrout, Jennifer L.

II. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.111

JENNIFER L. ARMENTROUT

→ APOCALIPSA ELEMENTELOR ←

MAI FIERBINTE CA FOCUL

Traducere din limba engleză și note de

Ana Dragomirescu

București
2019

CAPITOLUL 1

Era un demon la McDonald's.

Și avea o poftă teribilă de Big Mac.

În cele mai multe zile îmi plăcea la nebunie slujba mea de după școală. Însemnarea celor damnați și fără suflet îmi stârnea, de obicei, un roi de fluturași calzi în stomac. Ba chiar luasem în calcul și o cotă de plictiseală, dar în seara aceasta era altfel.

Aveam de schițat un referat pentru ora de engleză, nivelul avansat.

—Ai de gând să mănânci cartofii ţăia? m-a întrebat Sam în timp ce însfăca un pumn de cartofi de pe tava mea.

Părul castaniu și cărlionțat i-a căzut peste ochelarii cu rame de sârmă.

—Mersi.

—Încearcă să nu-i iezi și ceaiul îndulcit. Stacey l-a plesnit pe Sam peste mâna și câțiva cartofi prăjiți au căzut pe podea. O să rămâi fără braț.

Am încetat să mai bat din picior, însă am rămas cu ochii ațintiți asupra intrusului. Nu știam ce legătură era între demoni și Arcadele Aurii, dar, frate, cât le mai plăcea locul ăla!

—Ha-ha!

Respect pentru oameni și cărți
— La cine te tot holbezi, Layla? Din locul unde stătea în separare, Stacey s-a răsucit, rotindu-și privirea prin restaurantul aglomerat. E un tip mișto? Dacă da, ai face bine să... O! Uau! Cine ieșe în lume îmbrăcat aşa?

— Ce? Sam s-a întors și el. Of, haide, Stacey! Cui îi pasă? Nu toți poartă imitații Prada, ca tine.

În ochii lor, demonul arăta ca o femeie inofensivă de vârstă mijlocie, cu gusturi foarte proaste în materie de modă. Părul de un castaniu spălăcit îi era prins în vârful capului cu una dintre acele clame de modă veche, în formă de fluture. Purta pantaloni de trening din catifea verde, combinați cu niște teniși roz, însă de pomină era puloverul ei. Cineva îi tricotase pe piept un câine baset, cu ochii mari și nătângi, făcuți din lână maronie.

Dar, în ciuda înfățișării îngălate, tanti aceea nu era om.

Nu că aş fi fost eu în măsură să vorbesc.

Era un demon Imitator. Apetitul astronomic îi dădea de gol specia. Imitatorii puteau să înfulece rezerva de alimente a unei mici națiuni la o singură masă. Or fi avut ei aspectul și purtările unui om, dar știam că femeia aceea ar fi fost în stare să rupă cu ușurință capul persoanei din separareul alăturat. Totuși, nu forța ei supraomenească reprezenta principala amenințare. Adevăratul pericol se afla în dinții și saliva contagioasă a unui Imitator.

Ei obișnuiau să muște.

Ajungea o mică ciupitură, ca omul să se molipsească de versiunea demonică a turbării. Absolut incurabilă și, în răstimp de trei zile, jucăria de ros a Imitatorului ajungea să semene cu

ceva scos de-a dreptul din filmele lui George Romero¹, cu tot cu pornirile canibale.

În mod evident, Imitatorii reprezentau o problemă reală, cu excepția cazului în care considerai că o apocalipsă zombi ar fi fost prilej de distracție. Singura parte bună era că nu apăreau prea des și, de fiecare dată când unul mușca pe cineva, viața i se scurta. De regulă, aveau în ei vreo șapte mușcături zdrevene, după care se stingeau ca lumânarea. Semănau oarecum cu albina și acul ei, dar mai proști.

Imitorii puteau să arate oricum voiau ei. Nu puteam să pricep de ce acesta etala o asemenea ținută.

Stacey s-a strâmbat în timp ce demonul trecea la cel de-al treilea burger. Nu-și dădea seama că ne uitam la el. Imitatorii nu se remarcau prin ascuțimea spiritului de observație, mai ales când îi preocupau minunățiile sosului secret.

— E scârbos! a spus Stacey și și-a întors privirea de la el.

— Mie mi se pare că puloverul e sexy, a rânjit Sam după ce-și umpluse din nou gura cu cartofi prăjiți de la mine. Hei, Layla, crezi că Zayne mi-ar da un interviu pentru ziarul școlii?

Am ridicat din sprâncene.

— De ce vrei să-i iezi interviu?

El mi-a aruncat o privire cu subînțeles.

— Ca să-l întreb cum e să fii Gardian în D.C., să vânezi oameni răi, să-i aduci în fața justiției și toate cele.

Stacey a început să chicotească.

— Îi faci pe Gardieni să pară niște supereroi.

Sam a ridicat din umerii lui osoși.

¹ George Andrew Romero (1940–2017), regizor american-canadian cunoscut în special pentru seria de filme horror, începută în 1968 cu pelicula *Noaptea morților vii*.

Respect pentru oameni și cărți
- Păi, cam sunt. Adică... haide, doar i-ai văzut!

- Nu sunt supereroi, am spus, începându-mi discursul standard pe care-l țineam de când Gardienii își făcuseră publică existența, cu zece ani în urmă.

După creșterea vertiginosă a infracționalității, creștere ce nu avea nicio legătură cu declinul economic care afecta lumea, ci era mai degrabă un semnal prin care iadul anunța că nu mai vrea să joace după reguli, grupul Alfa ordonase Gardienilor să iasă din umbră. Din punctul de vedere al oamenilor, Gardienii ieșiseră din învelișurile lor de piatră. La urma urmei, garguiele care împodobesc numeroase biserici și clădiri au fost sculptate astfel încât să semene cu adevărata înfățișare a unui Guardian. Oarecum.

Erau prea mulți demoni la suprafață pentru ca Gardienii să poată continua să opereze fără a se expune.

- Sunt oameni. La fel ca tine, dar...

- Îmi dau seama! a zis Sam, ridicând din brațe. Uite ce-i, știi că nu sunt ca fanaticii ăia care îi cred malefici, sau vreo altă prostie de genul ăsta. Pur și simplu mă gândesc că sunt mișto și c-ar fi un articol grozav pentru ziar. Deci, ce părere ai? Zayne ar fi de acord?

M-am foit, stârjenită. Faptul că locuiam împreună cu Gardienii mă transforma adesea fie într-o ușă dosnică prin care se putea ajunge la ei, fie într-o ciudătenie. Fiindcă toți, inclusiv cei mai apropiati doi prieteni ai mei, mă credeau exact ca ei. Umană.

- Nu știu, Sam. Cred că-i deranjează orice formă de apariție în presă.

El s-a arătat descurajat.

- Vrei măcar să-l întrebă?

- Sigur, am răspuns, jucându-mă cu paiul. Dar nu-ți face mari speranțe.

Satisfăcut, Sam s-a lăsat pe spătarul tare al scaunului.

- Deci, ghici ce?

- Ce? a oftat Stacey, făcând schimb de priviri îndurerate cu mine. Cu ce informație luată aleatoriu o să ne mai uimești?

- Știați că o banană poate fi congelată până când se întăreste atât de tare, încât reușești chiar să bați cuie cu ea?

Mi-am lăsat jos cana cu ceai îndulcit.

- Cum de știi chestiile astea?

Sam mi-a terminat cartofii prăjiți.

- Pur și simplu le știi.

- Își petrece toată viața la calculator. Stacey și-a dat la o parte bretonul negru și des. Nu înțelegeam de ce nu și-l tundea. Mereu își făcea de lucru cu el. Probabil căută prostii la întâmplare, ca să se distreze.

- Exact asta fac atunci când stau acasă, a răspuns Sam, strângându-și sul șervețelul. Caut informații mai puțin cunoscute. Vezi ce mișto sunt? a zis și i-a azvârlit lui Stacey șervețelul în față.

- Îmi recunosc greșeala, a replicat ea, netulburată. Pornografie, asta cauți tu toată noaptea.

Sam și-a îndreptat ochelarii, în vreme ce obrajii lui scobiți se colorau într-un roșu aprins.

- Mă rog. Sunteți gata, fetelor? Avem de scos niște idei pentru ora de engleză.

Stacey a gemut:

- Nu-mi vine să cred că domnul Leto nu ne-a lăsat să facem referatul la literatură clasică despre Amurg. Chiar este o lucrare clasică!

Am râs, uitând pentru o clipă de treaba pe care o aveam de făcut.

—Amurg nu e o lucrare clasică, Stacey.

—După mine, Edward e categoric un clasic. Stacey a scos un elastic din buzunar, apoi și-a strâns în coadă de cal părul lung până la umeri. Iar *Amurg* e mult mai interesant decât *Nimic nou pe frontul de vest*¹.

Sam a scuturat din cap.

—Nu-mi vine să cred că tocmai ai folosit *Amurg* și *Nimic nou pe frontul de vest* în aceeași propoziție.

Fără să-l ia în seamă, ochii ei au sărit de la chipul meu la mâncarea pe care o comandasem.

—Layla, nici nu te-ai atins de burger!

Poate știasem instinctiv că o să-mi trebuiască un pretext pentru a rămâne prin preajmă. Mi-am înăbușit un oftat.

—Luați-o voi înainte. Vă ajung din urmă în câteva minute.

—Pe bune? Sam s-a ridicat în picioare.

—Da. Mi-am luat burgerul. Cobor imediat.

Stacey m-a privit bănuitoare.

—N-o să ne lași baltă, ca de obicei?

M-am îmbujorat de rușine. Nici nu mai știam de câte ori fusesem nevoită să-i las baltă.

—Nu. Jur! Doar îmi mănânc porția și vin imediat.

—Hai! Sam i-a cuprins lui Stacey umerii cu brațul, conducând-o înspre coșul de gunoi. Layla ar fi terminat deja de mâncat, dacă n-ai fi ținut-o de vorbă în tot timpul ăsta.

¹ Roman aparținând scriitorului german Erich Maria Remarque, ce descrie viața soldaților în timpul Primului Război Mondial și după întoarcerea de pe câmpul de luptă

—Aşa, dă vina pe mine! Stacey și-a aruncat gunoiul, fluturându-și mâna spre mine în timp ce ieșea.

Eu mi-am lăsat din nou burgerul pe masă, uitându-mă cu nerăbdare la tanti Imitator. Bucăți de chiflă și de carne îi căzuaseră din gură, împrăștiindu-se pe tava maronie. Pofta de mâncare mi-a fost efectiv măcelărită în doar câteva secunde. Nu că ar fi contat cu adevărat. Mâncarea nu făcea decât să domolească durerea care-mi rodea măruntaiile, fără să o opreasă vreodată.

Tanti Imitator și-a terminat în sfârșit ospățul cu grăsime, iar eu mi-am înșfăcat geanta, în vreme ce ea se îndrepta cu pași mărunți către ușă. Acolo, s-a ciocnit frontal de un bărbat în vîrstă, răsturnându-l chiar când acesta încerca să intre. Uau! Era o adevărată podoabă!

Chicotele ei s-au auzit în restaurantul zgomotos, răsunând subțiri ca hârtia. Din fericire, un tip l-a ajutat să se ridice pe bătrânlul care-și flutura acum pumnul înspre demonul ce se îndepărta. Oftând, mi-am aruncat mâncarea și am urmat-o în răcoarea de sfârșit de septembrie.

Peste tot umblau felurile nuanțe de suflete, vibrând împrejurul trupurilor ca niște câmpuri electrice. Dâre de roz pal și de albastru ca aloului de măcăleandru se întindeau în spatele unui cuplu care se ținea de mâna. Cei doi aveau suflete neinvinate, dar nu pure.

Orice om are un suflet, un miez, fie el bun sau rău, însă demonii nu se puteau lăuda cu aşa ceva. De vreme ce majoritatea demonilor de la suprafață aveau, la prima vedere, o infățișare umană, lipsa unui suflet plutind în jurul lor îmi ușura sarcina de a-i găsi și a-i însemna. Pe lângă acest factor, singura diferență dintre ei și oameni era felul ciudat, asemănător cu al pisicilor, în care ochii lor reflectau lumina.

Tanti Imitator își tăra picioarele pe stradă, șchiopătând ușor. La lumina zilei, nu arăta prea bine. Probabil mușcase deja câțiva oameni, de unde rezulta că trebuia urgent însemnată și luată în primire.

Atenția mi-a fost atrasă de un fluturaș lipit pe stâlpul verde al unei lămpi stradale. O încrustație înverșunată și o pornire protectoare au pus stăpânire pe mine în timp ce parcurgeam textul: „Avertisment! Gardienii nu sunt fiii lui Dumnezeu! Pocați-vă acum! Sfârșitul e aproape!”

Cuvintele fuseseră tipărite peste un desen rudimentar reprezentând ceea ce presupuneam că era un coiot turbat, corcit cu un chupacabra¹.

– Sponsorizat de Biserica Fiii lui Dumnezeu, am mormătit, dându-mi ochii peste cap.

Frumos! Detestam fanaticii.

Un mic restaurant aflat în josul străzii avea asemenea fluturași lipiți pe geamuri, alături de un afiș care anunța că se refuză servirea Gardienilor.

Furia m-a cuprins cu iuțeala fulgerului. Idioții ăia habar n-aveau de toate sacrificiile pe care Gardienii le făceau pentru ei. Am tras adânc aer în piept și am expirat încet. Trebuia să fiu atentă la Imitatoarea mea, în loc să bat din picior în gând, din spatele tribunei mele imaginare.

Înainte să cotească, tanti Imitator s-a uitat peste umăr și privirea i-a alunecat pe lângă mine, ignorându-mă cu desăvârșire. Demonul din ea nu simțea nimic anormal în ceea ce mă privea.

¹ Animal cu aspect monstruos, despre care se spune că ar trăi în America și ar ataca animale domestice, în special capre, pentru a se hrăni cu sângele lor

Demonul din *mine* se grăbea să termine cu toată povestea. Mai ales că începuse să-mi sună mobilul, vibrându-mi în buzunarul de lângă coapsă. Probabil era Stacey, care se întreba unde naiba mă aflam. Voiam doar să-mi fac treaba și să redevin normală pentru restul serii. Fără să mă gândesc, am ridicat o mână și am tras de colierul pe care-l purtam la gât. Vechiul inel ce atârna pe lanțul de argint parcă mi s-a aşezat greu și fierbinte în palmă.

Când am trecut pe lângă un grup de puști cam de aceeași vârstă cu mine, privirile lor s-au întors în direcția mea, m-au fixat o clipă, după care și-au îndreptat atenția în altă parte. Bineînțeles că se holbau! Toată lumea făcea asta.

Aveam părul lung. Asta n-ar fi fost mare brânză, însă era de un blond atât de pal, încât părea aproape alb. Nu suportam ca oamenii să se zgâiască la mine. Mă făceau să mă simt ca o albinoasă. Dar atenția celorlalți era, de fapt, atrasă de ochii mei. Aceștia erau gri-deschis, aproape storși de culoare.

Zayne zicea că arăta ca o soră de mult pierdută a elfului din *Stăpânul Inelelor*. Asta, da, încurajare! Of!

Amurgul începuse să se lase peste capitala țării când am cotit pe Rhode Island Avenue și m-am oprit brusc. Într-o clipă, toți și toate au dispărut din jurul meu. Acolo, în scăparea blândă a lămpilor stradale, am văzut sufletul.

Arăta ca și cum cineva ar fi înmuiat o pensulă în vopsea roșie, apoi ar fi stropit cu ea o pânză moale, neagră. Tipul avea un suflet rău. Nu se afla sub influența unui demon, ci era pur și simplu rău de la sine. Durerea surdă din stomacul meu s-a trezit la viață. Oamenii se împingeau pe lângă mine, azvârlindu-mi priviri nervoase. Câțiva chiar bombăneau. Nu-mi păsa. Nu-mi păsa nici de sufletele lor în tonuri gingăse de roz, o culoare care, de obicei, mi se părea foarte frumoasă.

Până la urmă m-am concentrat asupra figurii din spatele sufletului: un bărbat în vîrstă, care purta un costum cu o cravată oarecare și strângea în mâna cănoasă o servietă. Nimic care să te pună pe fugă, nimic care să te sperie, dar eu știam mai bine.

Omul păcătuise *la greu*.

Picioarele mi-au luat-o înainte tocmai când creierul îmi striga să mă opresc, să mă întorc, ba chiar să-l sun pe Zayne. Simplul fapt că i-aș fi auzit vocea m-ar fi făcut să încetez. Să nu mai fac ceea ce fiecare celulă din corp îmi cerea să fac – ceea ce era *aproape firesc* pentru mine.

Bărbatul s-a răsucit puțin și m-a măsurat din cap până-n picioare. Sufletul i se învârtea cu o viteză nebună, devenind mai mult roșu decât negru. Era îndeajuns de bătrân, încât să-mi fie tată, ceea ce mi se părea scârbos, de-a dreptul scârbos.

Mi-a zâmbit, un zâmbet ce ar fi trebuit să mă facă să-i iau la goană în direcția opusă. Și aşa s-ar fi cuvenit să procedez, căci oricât de putred ar fi fost omul acela, oricât de multe fete din lume mi-ar fi dat o medalie de aur pentru eliminarea lui, Abbot mă crescuse în spiritul negării demonului din interior. Mă crescuse să fiu un Gardian și să mă port ca atare.

Însă Abbot nu era acolo.

Am întâlnit privirea bărbatului, i-am susținut-o și mi-am simțit buzele curbându-se într-un surâs. Inima îmi bătea cu putere, trupul mi se înfierbânta și mă furnica. Voiam sufletul lui, mi-l doream cu atâta ardoare, încât pielea ar fi fost în stare să mi se desprindă de pe oase. Mă simteam ca atunci când aștepti un sărut, când buzele sunt la câteva clipe distanță de a se uni, în acele secunde de așteptare cu răsuflarea tăiată. Dar eu nu fusesem sărutată niciodată.

Tot ce-aveam era *momentul ăla*.

Sufletul bărbatului mă ademenea precum un cântec de sirena. Mă îngreșoșa faptul că eram aşa tentată de spiritul lui rău, dar un suflet întunecat e la fel de bun ca unul pur.

Omul mă privea zâmbind, în vreme ce încheieturile degetelor i se albeau pe mânerul servietei. Surâsul acela mă făcea să mă gândesc la toate lucrurile oribile de care fusese în stare pentru a dobândi golul încolțit de dimprejurul lui.

Un cot mi s-a înfipt în partea de jos a spatelui. Stropul de durere nu însemna nimic în comparație cu delicioasa aşteptare. Doar câțiva pași în plus, și sufletul lui ar fi ajuns foarte aproape, *chiar acolo*. Știam că prima fărâmă gustată ar fi aprins cel mai dulce foc ce poate fi imaginat, o euforie fără egal. N-ar fi durat foarte mult, dar puținele momente de extaz pur stăruiau în chip de puternică tentație.

Buzele lui nici nu trebuiau să le atingă pe ale mele. Doar să ajungă la vreo doi-trei centimetri distanță, și i-aș fi gustat sufletul, fără să i-l iau cu totul. Dacă i-aș fi luat sufletul, l-aș fi ucis, ceea ce ar fi fost o faptă rea, și eu nu eram...

Nu era bine ce făceam.

M-am tras brusc înapoi, întrerupând contactul vizual. Durea mi-a explodat în stomac, țășnindu-mi prin brațe și picioare. Să-i întorc spatele bărbatului era ca și cum mi-aș fi privat plămânilor de oxigen. Pielea îmi ardea și îmi simteam gâtul jupuit în timp ce mă sileam să pun un picior în fața celuilalt. Mă luptam să merg mai departe, să nu mă gândesc la bărbat și să-o găsesc din nou pe Imitatoare, iar când în sfârșit am zărit-o, am dat drumul aerului pe care-l ținusem în piept. Concentrându-mă asupra demonului, reușeam măcar să-mi distrag atenția.

M-am luat după ea pe o alei îngustă, unde într-o parte era un magazin cu produse ieftine, iar în cealaltă, un loc unde se